

politični nagovori (npr. slavnostni govori ob nastopu neke politične funkcije, pozdravni nagovori ipd.), ki sicer sodijo v svetovalno zvrst, a vsebujejo tudi elemente hvalnega govorništva, ali sodni govori, ki se v določenih vidikih prav tako približajo hvalnemu govoru (npr. neposredni uvodni in zaključni nagovori porotnikov v pravnih sistemih, kot je anglosaški).

Pedagoški diskurz kot ena od specifičnih, a kompleksnih družbenih dejavnosti predstavlja primer, znotraj katerega imamo redko opraviti z rabo »čistih« zvrsti (izjema so, denimo, slovesni nagovori na proslavah). Toda znotraj različnih tipov dejavnosti, ki potekajo v okviru pedagoškega procesa (npr. poučevanje, učenje, razlaga, pojasnjevanje, predstavitev znanja/problema), se odražajo tudi posamezne značilnosti govorniških zvrsti, ki glede na specifičnost situacije bolj ali manj izstopajo. Na kratko si oglejmo temeljne značilnosti posameznih zvrsti in možnost njihovih pojavnih oblik v pedagoškem diskurzu.

Svetovalni govor

Svetovalni govor je govor, ki se poraja v situacijah dvoma in katerega osnovni cilj je predstaviti dovolj trdno/utemeljeno podlago za odločitev o nekem prihodnjem delovanju. Tipični lastnosti svetovalnega govora sta primerjanje in preudarjanje različnih možnosti, ki omogočata ugotavljanje in priporočanje najboljše rešitve. Učitelji naj bi v razredu v svojih govorih/tekstih v osnovi sicer izražali predvsem prepričanost v povedano. Na videz paradoksalno pa (premišljeno uveden) element dvoma lahko (dodatno) prispeva k prepričljivosti. Nastopa lahko kot izhodišče za predstavitev ostalih, manj ustreznih rešitev in s tem za utemeljenost tiste rešitve, ki jo učitelj želi priporočiti kot najustreznejšo v določeni situaciji. Kljub temu da je v svetovalnem govoru glavno težišče prepričevanja na dokazovanju (*logosu*), saj govorca v okviru primerjave za svoj predlog izpostavi argumente, ki naj bi pokazali, zakaj je ravno ta za poslušalce najboljši, se tudi pri »svetovanju« pogosto uporabljajo tehnike prepričevanja s subjektivni dokazi. Vloga svetovalca v velikem delu temelji na avtoriteti in moralni odličnosti, torej *ethosu* govorca. Nasvet namreč svojo ustreznost in moč črpa tudi iz relevantnega ter kredibilnega vira, ki v navideznem ravnovesju predlogov lahko predstavlja kamenček na tehtnici odločanja za izbiro najboljšega predloga. V tem smislu je pomembna predvsem konstrukcija učiteljevega ustvarjenega *ethosa*, ki verodostojno podobo kaže skozi praktično modrost, poštenost/odkritost in dobronamernost ali, povedano drugače, skozi demonstracijo lastne strokovne usposobljenosti (poglobljenega poznavanja snovi,